

Vänsterpress om Mellanöstern – april 2016

Vapenvilan i Syrien håller fortfarande någorlunda, även om den knakar i fogarna. Förhandlingar har dock inte kommit igång på allvar. Den viktigaste militära nyheten under den senaste månaden är att syriska regeringsarmén, med stöd av ryskt flyg, lyckades återta staden Palmyra från IS/Daesh.

Turkiet har drabbats av terrordåd och IS/Daesh har hotat med att slå till mot judar i Turkiet. Under tiden försätter den turkiska armén att attackera kurder i sydöstra Turkiet och i Irak.

I Irak håller regeringsarmén, shia-milis och peshmergas på att förbereda en attack mot staden Mosul, som kontrolleras av IS/Daesh sedan sommaren 2014. Fast det återstår att se vad det blir av det, ty regeringsarmén är uppenbarligen fortfarande i dåligt skick (bl a rapporteras om deserteringar).

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under innevarande år (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av februari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av februari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av januari 2016](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2016](#)

Se även [Kurdisk PYD-ledare: Tiden har visat att vi hade rätt](#), [Suriens revolutionärer återvänder till gatorna](#) av Ashley Smith, samt [Vägen till Genève: vilka, när och hur under fredssamtalen om Syrien](#) av Aron Lund.

Martin Fahlgren 9/4 2016

Innehåll

Internationalen	1
<i>"Vi behöver en internationell antifascistisk front mot Erdoğan"</i>	1
<i>Gilbert Achcar om situationen i arabvärlden: "Revolutioner tar tid"</i>	2
<i>Solidaritet med kampen mot förtrycket i Syrien och Turkiet</i>	6
Offensiv	7
<i>Rika länderna tar emot få syriska flyktingar</i>	7
Proletären	8
<i>Biståndsministern i debatt med Proletären om Syrienbiståndet</i>	8
<i>Biståndsministern: "De har inget med al-Qaida att göra"</i>	11

Internationalen

”Vi behöver en internationell antifascistisk front mot Erdoğan”

Per Leander

Internationalen 25/3 2016

Alp Altinörs från Turkiska HDP

Alp Altinörs är vice ordförande för det turkiska vänsterpartiet HDP (Folkets Demokratiska Parti) som fick 13 procent i parlamentsvalet 2015. Men nu utsätts partiet för hård repression från president Recep Erdoğans regim, och i de kurdiska delarna av landet – där väljarbasen för HDP är som störst – pågår ett regelrätt krig mot befolkningen där flera hundra civila har dödats av turkisk militär.

HDP bildades vid en kongress 2012 som en koalition av flera rörelser och aktivister: socialister, kvinnorrättskämpar, ungdomsgrupper, fackföreningar, miljöaktivister och olika minoritetsfolk.

– Det var en ny rörelse, pluralistisk och folkligt demokratiskt förankrad med gräsrotterna genom diskussionsgrupper i stadsdelar och byar. Vår sociala bas är de fattiga, säger Alp Altinörs.

Även om HDP till stor del är förknippad med kurderna är det långt ifrån enbart ett kurdiskt parti, menar Alp Altinörs.

– Det är ett parti för alla förtryckta grupper. Det som fick oss att enas runt kurderna var deras heroiska kamp, inte bara för att befria Kurdistan, utan för demokratiska rättigheter, säger han. HDP blev framgångsrikt eftersom man lyckades locka även vanliga turkar att rösta på dem, inte minst vänsterfolk, och i valet i november 2015 fick partiet 13 procent av rösterna och kom därmed över 10-procentsspärren för att komma in i parlamentet. En historisk händelse. – Valet blev en chock för Erdoğan. Hans mål var att få egen majoritet så att han kunde förankra sin diktatur. Han ville bli en ny sultan. Men tack vare att vi kom in i parlamentet fick han inte egen majoritet och vi kunde stoppa honom från att bli diktator, säger Alp Altinörs.

Efter valet försvann Erdoğan från offentligheten i tre dagar.

– Det kändes fantastiskt, normalt är han alltid på TV, säger Alp Altinörs och publiken skrattar.

Men sen kom Erdoğan tillbaka med en ny policy. Han förklarade krig mot kurderna och bröt fredsförhandlingarna med PKK som hade gällt sedan 2013, och det genomfördes massgripanden av HDP-aktivister och en våg av brandattentat mot deras partilokaler. Därefter utlyste han nyval under krigstillstånd. Alp Altinörs jämför det med Hitlers riksdagsbrand.

Europa bryr sig inte om Erdoğanns brott. EU samarbetar med honom för att få stopp på flyktingvågen. Men det kommer att slå tillbaka mot EU, menar Alp Altinörs, för ju längre Erdoğanns regim sitter kvar, desto fler flyktingar kommer det bli. Det enda sättet att lösa flyktingkrisen är att skapa fred i Syrien och fred i Turkiet, därför måste EU sluta att stödja Erdoğan. Turkiet är nämligen också en av spelarna i det syriska inbördeskriget. Sedan kriget började 2011 har Erdoğan haft som mål att störta Assad och upprätta en lydregim i Syrien, menar Alp Altinörs.

– Någonting bra har i alla fall följt av kriget, säger han och syftar på revolutionen i Rojava.

– Folket tog makten i sin kanton, men de hotades av terroristerna i IS och Al Nusra, som fick stöd från Erdoğan. Men motståndet i Kobane blev en vändning för hela regionen. Kobane blev till Syriens ”Stalingrad” som höll på att falla för IS. Men tack vare stort internationellt stöd slogs IS tillbaka. Det visade att IS går att besegra. Detta påverkade också vår framgång och blev ett slag mot Erdoğan. Det visade att också han kan bli slagen, säger Alp Altinörs.

– Men vi behöver internationellt antifascistiskt stöd. Om inte denne autokrat stoppas kommer det att bli en ny islamistisk diktatur i Turkiet, och Turkiet är en del av Europa, avslutade han.

Gilbert Achcar om situationen i arabvärlden: ”Revolutioner tar tid”

Emma Lundström

Internationalen 8/4 2016

Begreppet "den arabiska våren" låg plötsligt på allas läppar under vårvintern 2011 när upproren rullade genom arabvärlden och hoppet om social förändring låg inom räckhåll. Men var det verkligen frågan om en vår? Och vad hände sedan? Den libanesiske socialisten, forskaren och författaren Gilbert Achcar försökte nyligen bena ut situationen under ett besök i Sverige.

Det är Littfest i Umeå och Gilbert Achcar blickar ut över de fullsatta stolsraderna. Han säger att ämnet han ska tala om är så stort och komplext att tiden inte kommer att räcka till men att han ska göra ett försök att förklara sin syn på den så kallade arabiska våren:

- Jag är säker på att många av er är här för att ni vill förstå och få klarhet i vad som händer i arabvärlden. Jag kan inte lova att jag kan ge er den klarheten men jag ska göra mitt bästa. Gilbert Achcar är professor i utvecklingsstudier och internationella relationer på University of Londons School of Oriental and African Studies. Han var redan från början kritisk till begreppet "den arabiska våren" och hur det användes under revolutionsvåren 2011.
- Vi kommer alla ihåg det stora hoppet och euforin som följde med dessa händelser. Det var en länge efterlängtd möjlighet att slutligen få demokrati i den här delen av världen, som dittills stått emot våg efter våg av demokratisering, säger han och menar att de allra flesta trodde att det skulle gå ganska snabbt och lätt, ungefär som när Berlinmuren till slut föll 1989:

Redan mot slutet av 2011 hade de flesta tappat hoppet och medierna skrev inte längre om någon arabisk vår. 2013 började det istället talas om arabisk vinter. Gilbert Achcar menar att många kommentatorer gick från en överentusiastisk syn på processen som kort, fredlig och framgångsrik, till en syn som har vunnit mark de senaste åren:

- Den gamla stereotypa bilden har kommit tillbaka på ett nästan hämndlystet vis: "För den här delen av världen är det bättre med diktaturer, annars får vi galna islamistiska fundamentalister som hugger huvudet av folk." Det är samma syn som fanns innan upproren.

Han säger att det är en syn som har legat till grund för västs förhållningssätt till den här delen av världen:

- Det är ett förhållningssätt som har bidragit massivt till att skapa förutsättningarna för de värsta aspekterna av det som sker idag i regionen. Jag ska förklara hur. Men först vill han reda ut begreppet "den arabiska våren". Han var, som sagt, emot det från första början. Inte för att han inte tyckte att det var ett fantastiskt uppror. Precis som de allra flesta både gladdes och häpnade han över det. Men eftersom han känner regionen väl och både kommer därifrån och arbetar med att förstå den, så hade han inga illusioner:
- När du känner regionen väl så vet du att det inte kommer att vara lätt, det kommer inte att vara fredligt och det kommer inte att vara kort.

För att förklara varför pekar han på historiens revolutioner. Den ryska. Den engelska. Den kinesiska. Men kanske framförallt den franska som satte igång en lång cykel av instabilitet, snabba förändringar och blodigt inbördeskrig i Frankrike. En process som många historiker idag menar inte tog slut förrän hundra år senare.

Gilbert Achcar menar att processen i arabvärlden bär liknande drag:

- Oavsett om det är monarki eller republik och oavsett om du talar om det saudiska kungadömet eller den syriska regimen, Marocko eller Libyen, så har du familjer som äger det mesta av ekonomin, men som också anser sig äga staten. De har specialstyrkor som skapats för att vara organiskt kopplade till regimen, och de kommer inte att släppa ifrån sig makten även om folket demonstrerar på gatorna ett helt år. De kommer inte ens att låta demonstrationerna hända. De kommer att skjuta för att döda. De kommer att döda och döda och döda. De kommer att kämpa till den sista soldaten i sina elitstyrkor. Så är det.

Därför var alla förväntningar på stora förändringar i regionen väldigt kortsynta, enligt Gilbert Achcar:

- Vi var flera som varnade för den här felaktiga bilden från början och försökte förklara att även om du vill kalla den första månaden för "vår" så är det inte fråga om en vår utan om en

långsiktig revolutionär process av det slaget jag nämnde tidigare. Den kommer att pågå i många år, det mesta tyder på årtionden.

Han förklarar att det är för att krisen i arabvärlden är av det djupa slaget. Att den verkliga roten till det arabiska upproret inte var demokratisering, även om det var en viktig aspekt. Vad som till slut gjorde despotismen outhärdlig var istället den omfattande sociala krisen. Upproren föregicks av många omfattande arbetarstrejker. Människor var trötta på dåliga arbetsförhållanden och löner. Samtidigt var arbetslösheten skriande, särskilt bland ungdomar och kvinnor.

– Den här regionen har världsrekord på arbetslöshet i de kategorierna. Det är inget sammanträffande att du har ett sådant här utbrott i ett område som har det rekordet.

En djup kris. Ett folk som vill avsätta de styrande. En regim som känner sig hotad. Ett läge som skapar en nyckelfråga anser Gilbert Achcar: vem kan leda folket i att störta de styrande? Han kallar det för ”problemet med det revolutionära ledarskapet”.

För att vi ska förstå detta problem tar han historien till hjälp och påpekar att det rör sig om en del av världen där alla försök till progressivt ledarskap har krossats. På 60-talet styrde Gamal Abdel Nasser Egypten och även om han var ledare för en militär regim så var det en regim som byggde på antiimperialism och införde sociala reformer. USA gillade inte Nasser-eran och ersatte den med Saudi-eran. Under Israels krig mot Egypten och Syrien 1967 använde USA ett ideologiskt vapen: den islamistiska fundamentalismen.

– De talade inte om ”den fria världen”. Ingen i den här regionen köper att USA skulle vara ”den fria världen” när dess närmaste allierade är den mest odemokratiska, den mest kvinnofientliga och den mest fundamentalistiska staten på jorden: Saudiarabien. Det var i allians med Saudiarabien som USA använde islamistisk fundamentalism som ett ideologiskt vapen mot nasserismen, mot vänstern, mot arabisk nationalism, säger Gilbert Achcar och fortsätter:
– Oljepriset steg drastiskt på 70-talet och Saudiarabien blev spelets mästare. Överallt i arabvärlden fick vi högerregeringar som använde islamistisk fundamentalism som ett vapen mot vänstern.

Efter en tid började dessa islamistiska fundamentalister att hota de styrande. Gilbert Achcar drar parallellen till historien om Frankensteins monster. De styrande hade skapat ett fenomen som slog tillbaka mot dem, säger han.

När upproren bryter ut 2011 bestod de i hög grad av en ung generation och Gilbert Achcar menar att en sådan inte spontant skapar det organiserade ledarskapet som behövs för att få till stånd en lyckad revolution.

– Du har en ung generation som går i täten och ett massivt användande av sociala medier och nya teknologier som gjorde det möjligt för dem att kringgå förtrycket och lyckas organisera alla de demonstrationer och möten som ni hörde talas om 2011. Tahrirtorget blev en modell. Till och med i Wisconsin sade de ”Walk like an Egyptian”, säger han och fortsätter:
– Men de hade inte det organisatoriska maskineriet som skulle ha gjort det möjligt för dem att förvandla denna första impuls till en varaktig förändring. Dessutom fanns det en annan opposition. En opposition som hade byggts upp under de tre senaste decennierna, på liket av den progressiva rörelse som en gång fanns: den islamistiska fundamentalismen.
Frankensteins monster.

Den här andra oppositionen hade en kontrarevolutionär natur i det att den motsatte sig revolutionärernas agenda lika mycket som regimens. Så det fanns alltså en revolutionär pol och två kontrarevolutionära: den gamla regimen och den reaktionära oppositionen mot den. Bristen på ledarskap i den revolutionära polen tillät situationen att urarta till en sammandrabbning mellan de båda kontrarevolutionerna, menar Gilbert Achcar:

– Det är vad som skedde 2013. Vad vi har nu är en total marginalisering av de människor som skapade revolutionen, särskilt de unga. Istället har vi konfrontationer mellan två kontra-

revolutionära krafter på flera håll. Ta Egypten: där har vi den gamla regimen representerad av Sisi, som på många sätt är värre än Mubarak, och muslimska brödrskapet. Samma sak i Libyen och Jemen. Tunisien är ett specialfall: där råder en koalition mellan de båda kontra-revolutionära polerna. På vissa sätt är det bättre än en strid mellan dem.

Syrien är det mest flagranta fallet av dem alla, säger han. Där startade upproret på samma sätt som i de andra länderna. Det var ett fredligt uppror lett av unga människor som använde sociala medier för att organisera demonstrationer i byarna och på städernas gator. De möttes av en regim som inte ens tänkte göra sig av med presidenten för att stilla massrörelsen.

– Om du jämför Egypten och Tunisien med Libyen och Syrien och frågar dig varför presidenterna avsattes i de förstnämnda men inte de sistnämnda utan inbördeskrig så är det på grund av regimernas olika natur. I Tunisien och Egypten bygger regimen på en institution, armén i Egypten, polisstaten i Tunisien. Institutionen kan göra sig av med en man och ändå behålla makten. I Libyen och Syrien tillhör institutionen en man, en familj. Assad äger staten. Hans specialstyrkor kommer inte att överge honom. Det är ett brutalt förtryck som gör att folket till slut börjar organisera sitt eget försvar. Det leder antingen till inbördeskrig eller att revolutionen krossas helt.

Regimen i Syrien visste att det bästa sättet att skrämja stora delar av befolkningen och västvärlden var att främja den värsta islamistiska fundamentalismen i oppositionen, menar Gilbert Achcar. Det var därför som regimen under hösten 2011 – samtidigt som den dödade hundratals människor varje dag och grep tusentals av dem som startade upproret – släppte ut alla jihadister som fängslats under flera år.

– Många av dessa kan vi nu återfinna som ledare för de fundamentalistiska grupperna. På så sätt möjliggjorde regimen början på det som blev ISIS i Syrien. De har egentligen aldrig krigat mot regimen utan främst mot oppositionen, säger Gilbert Achcar och förklarar att ISIS och alla andra islamistiska fundamentalister är de fiender regimen föredrar:

– När du kan välja din fiende så väljer du den fiende som passar dig. De som skapade upproret från början krossades mellan regimen å ena sidan, och de islamistiska fundamentalisterna å den andra.

Gilbert Achcar kallar det för ”the clash of barbarisms”. En barbariernas sammandrabbning.

Men trots detta är det inte helt mörkt, enligt Gilbert Achcar. Precis som han började med att säga så är en revolution en långsiktig process. Så också ”den arabiska våren”. Den började med en revolutionär fas precis som alla revolutionära processer. Och precis som i andra liknande processer kom det en backlash. Vi är mitt i denna backlash. I en kontrarevolutionär fas. Och den här kontrarevolutionära faser karaktäriseras av sammandrabbningen mellan två kontrarevolutionära krafter, ”the clash of barbarisms”, som Gilbert Achcar kallar det. Betyder det att den revolutionära processen är död? Han tror inte det.

– Den potential som representerades av ungdomsradikaliseringen 2011 finns fortfarande kvar. Den har försvagats och marginaliserats för tillfället, men den finns där under askan och den kommer att blossa upp vid varje historiskt tillfälle. Vi såg det bland annat för några månader sedan när unga människor protesterade mot arbetslösheten i centrala Tunisien. Och Egypten är långt ifrån stabiliserat. Jag skulle inte ens satsa på att den nuvarande presidenten kommer att sitta de åtta år han tror att han har vid makten. Landet är explosivt. Situationen är explosiv, säger han och tillägger att det även finns hopp för Syrien:

– Jag hoppas innerligt att alla de här förhandlingarna leder till en kompromiss och till fred. Det allra mest brådskande ur en humanitär synvinkel är att stoppa kriget, stoppa katastrofen och dödandet och låta flyktingarna återvända hem. Samtidigt är detta också den viktigaste förutsättningen för att en revolutionär process ska kunna återupptas. När vi hade vapenstillståndet nyligen skedde återigen demonstrationer på olika håll i Syrien. Potentialen finns där fortfarande. Men av olika anledningar vill inte gulfmonarkierna se en demokratisk revolution i Syrien. Den syrisk regimen vill besegra revolutionen och göra om den till en sekteristisk,

islamistisk sunnikamp. En demokratisk revolution är ett hot mot dem.

Gilbert Achcar menar att den dagen då oljan slutar att ha det värde den har idag så kommer många problem i arabvärlden att lösas. Oljan är en förbannelse. Alla de västländer som säger sig förespråka demokrati världen över samarbetar samtidigt med Saudiarabien. Västerländska regeringar stärker hellre despotiska regimer än uppmuntrar demokratiska rörelser i den här delen av världen. När Sveriges utrikesminister, Margot Wallström, bestämde att Sverige inte skulle sälja vapen till Saudiarabien betraktades hon som galen av den styrande eliten i västvärlden, påpekar Gilbert Achcar som understrycker att oljan är en av nyckelfrågorna. Problemets kärna. Men återigen, han har inte gett upp hoppet:

– Det här är inte slutet på historien. Men det enda jag kan säga om framtiden är att om det inte skapas ett progressivt ledarskap som lyckas bereda vägen för en revolutionär rörelse, så kommer regionen att fortsätta sitt nedstigande i ett tillstånd av anarki och, sorgligt nog, barbari. Det är inte en fråga om optimism eller pessimism. Jag säger bara att det fortfarande finns hopp eftersom det fortfarande finns potential. Låt oss alla hoppas att den i slutänden kommer att segra.

Solidaritet med kampen mot förtrycket i Syrien och Turkiet

SP:s partistyrelse

Internationalen 15/4 2016

Under det tillfälliga och begränsade vapenstilleståndet har tusentals syrier i olika delar av landet manifesterat för revolutionens ursprungliga krav på demokrati och diktaturens fall. Fred är en förutsättning för den demokratiska kampens seger.

Samtidigt har de reaktionära jihadisterna i Daesh– Islamiska Staten - drivits tillbaka. Att Daesh (som inte innefattas i vapenvilan) slagits tillbaka är bra, men samtidigt har den tyranniska regimen med stöd av ryska bombningar flyttat fram sina positioner.

Det kurdiska försvaret av Kobane utgjorde en vändpunkt där kurdiska kämpar i YPG tillsammans med förband från syriska FSA med amerikanskt stöd slog tillbaka offensiven från Daesh och bröt udden av den. I det befriade Rojava söker befolkningen nu återuppbygga sina förstörda samhällen. Under PYD/YPGs dominans utformas folkliga maktorgan med stark kvinnlig representation - av stor betydelse för kvinnors rättigheter i hela regionen. Återuppbyggnaden sker under våldsamt motstånd från den turkiska Erdganregimen som befinner sig på blodig militär offensiv mot den kurdiska nationella kampen i såväl Turkiet som i de syriska gränsområdena.

I den extremt komplexa utvecklingen med globala och regionala stormakters intressekamp, reaktionär sekterism och uppsplittringen av motståndarna till diktatur och nationellt förtryck måste en sak sättas i centrum: Enighet mellan alla förtryckta!

När Daesh är nedkämpat är det risk att Assad-diktaturen försöker vända sig mot den syriska demokratiska rörelsen med förnyad kraft. Det amerikanska stödet till Rojava kan snabbt vändas till sin motsats. Natopartnern Turkiet är en av USAs viktigaste militära allierade. Alliansen mellan det kurdiska styret i norra Irak, Turkiet och USA är strategiskt. Stödet till Kobane var taktiskt.

Den enda chansen för den demokratiska kampen i Syrien och den i Turkiet är att regionens vänsterkrafter och rörelser mot nationellt förtryck gör gemensam sak.

Kurdiska PYD har tillsammans med andra grupper utropat en autonom federation i de delar av norra Syrien som dess väpnade gren YPG kontrollerar. Åtgärden har avvisats av såväl Assadregimen, Turkiet och USA som av ledande krafter i den borgerliga syriska koalitionen. Anklagelser har också riktats mot PYD/YPG för övergrepp mot arabisk civilbefolkning och attacker mot syriska FSA. PYD/YPG förnekar detta och PYD/YPG har förklarat att

autonomin inte syftar till avskiljning och att alla folkgrupper i norra Syrien ska garanteras sina rättigheter.

Det är en tvingande plikt för alla socialister och demokratikämpar, syrier, kurder och internationellt, att i denna avgörande period inte låta sig splittras utan söka alla vägar till enighet; genom lyhördhet för rörelsernas olika behov, respekt för varandras kamp och avsikter, kompromisser och samling kring det som förenar, och avståndstagande från våld och strider mellan rörelserna.

Kampen för demokratiska och nationella rättigheter i såväl Syrien som Turkiet kan inte segra utan de förtrycktas enighet mot regimerna i Damaskus och Ankara och deras internationella uppbackare.

Solidaritet med det syriska folkets kamp för demokrati och mänskliga rättigheter!
Solidaritet med det kurdiska folkets kamp för nationellt erkännande mot terror och förtryck!
Enighet mellan alla förtryckta mot diktatur, terror och imperialistisk stormaktspolitik!

Socialistiska Partiet
Partistyrelsen 9 april

Offensiv

Rika länderna tar emot få syriska flyktingar

Louise Strömbäck

Offensiv 6/4 2016

Bara drygt 1 procent av de fem miljoner syrierna på flykt utanför landet har välkomnats av Europas regeringar. Hjälporganisationen Oxfam och FN:s flyktingorgan UNHCR kräver därför att världens rikare länder erbjuder bosättning åt minst 10 procent av flyktingarna från Syrien.

Den 30 mars höll UNHCR en konferens i Genève som behandlade frågan om de syrier som befinner sig på flykt i världen och det ansvar som världens länder ska ta för att hjälpa dessa människor.

Enligt Oxfam och UNHCR är tio procent av de syriska flyktingarna, drygt 481 000 människor, särskilt sårbara och därmed i ett extra stort behov av skydd och hjälp.

Världens rika länder har bara tagit emot 1,39 procent av alla syrier på flykt. Enligt Oxfams rapport har bara tre av världens länder – Kanada, Tyskland och Norge – gett ett nytt hem till fler syriska flyktingar än det som räknas som en rimlig andel jämfört med ländernas ekonomier.

Oxfam kräver också säkra flyktvägar in till Europa.

Sedan 2014 har fler än 7 500 människor dött i försöken att resa in i Europa över Medelhavet, då det inte finns några säkra, lagliga vägar att ta.

Under en konferens inom Europas gränser och bland politiker från hela världen är det lätt att se flyktingarna som enbart siffror, men faktum är att varje siffra är en enskild individ med mänskliga rättigheter och ett eget livsöde. Det handlar inte bara om solidaritet, utan om flyktingarnas rättighet att leva ett tryggt liv eller att överhuvudtaget överleva.

Asyl måste bli en självklar rättighet.

Proletären

Biståndsministern i debatt med Proletären om Syrienbiståndet

Patrik Paulov

Proletären 7/4 2016

Regeringen blundar för kända fakta

Nyheten om att den svenskstödda oppositionen allierar sig med al-Qaidas syriska gren, Jabhat al-Nusra, nådde långt utanför *Proletären*s traditionella läsekrets. Det uppmärksammades av Göteborgs-Posten och Aftonbladet men också utanför Sverige.

I september 2015 avslöjade *Proletären* att svenskt bistånd gått till syrisk opposition som krigar med terrorister. Efter sex månader fick vi svar från biståndsminister Isabella Lövin. Det är fel, oppositionskoalitionen har inget med al-Qaida att göra, hävdar ministern genom sin statssekreterare. *Proletären*s Patrik Paulov visar här att regeringen blundar för kända fakta.

LÄS HELA BISTÅNDSMINISTERNS SVAR NEDAN (följande artikel)

”Svenskt bistånd går till al-Qaidas allierade i Syrien”. Så löd rubriken när *Proletären* publicerade avslöjandet 9 september förra året. Artikeln baserades på bland annat officiella dokument från Utrikesdepartementet, en intervju med Sveriges Syriensändebud, ambassadör Niklas Kebbon, och vittnesmål inifrån Syrien.

Nyheten om att den svenskstödda Syriska oppositionskoalitionen gjort sig skyldig till grova förbrytelser och allierar sig med al-Qaidas syriska gren, Jabhat al-Nusra, nådde långt utanför *Proletären*s traditionella läsekrets. Avslöjandet uppmärksammades av bland andra *Aftonbladet*, *Göteborgs-Posten* och *Helsingborgs Dagblad*.

Men från politiskt håll var tystnaden total. Inte en enda riksdagsledamot från Moderaterna till Vänsterpartiet bemötte eller kommenterade den allvarliga anklagelsen, trots påstötningar. Inte heller regeringen svarade. Det enda livstecknet kom i slutet av september i form av ett sms från biståndsministers pressekreterare som lovade att återkomma. Sedan var det tyst.

Men skam den som ger sig. Fyra månader senare, efter att undertecknad uppmärksammat regeringens och riksdagspolitikernas vägran att svara på åtskilliga offentliga möten runt om i

landet, på två av dem deltog riksdagsledamöter från S respektive MP, bröts tystnaden.

Valter Mutts, Miljöpartiets ledamot i riksdagens utrikesutskott, lovade att de frågor som skriftligen ställts till utrikesminister Margot Wallström och biståndsminister Isabella Lövin om Syrienbiståndet skulle besvaras.

Den 29 februari kom ett första mail från Ulrika Modéer (MP), statssekreterare under biståndsministern. Då frågan om alliansen mellan svenskstöd oppositionen och al-Qaida inte besvarades följde en ny mailväxling innan vi fick det slutgiltiga svaret.

Frågorna och svaren kan läsas i sin helhet här intill.

Även om det tog över fem månader är vi naturligtvis glada över att äntligen ha fått en reaktion från ansvarig minister. Men svaret i sig är mindre glädjande.

Det visar att den rödgröna regeringen står fast vid den Syrienpolitik som utformades under Carl Bildts tid som utrikesminister. Sverige fortsätter att vara en aktiv part i den märkliga alliansen mellan västliga Natoländer och Gulfens kungadiktatorer för att få till stånd ett syriskt regimskifte.

Men svaret visar också att de rödgröna antingen saknar kunskap om, eller väljer att blunda för, de verkliga förhållandena inne i Syrien.

Att i detalj återupprepa Proletärens avslöjande finns här inte utrymme för. Den ursprungliga artikeln kan läsas på webben.

I korthet handlar det om att Sverige ända sedan 2012, då svenska skattepengar finansierade ett möte för den syriska oppositionen på Hässelby slott i Stockholm, stött krafter som inte drar sig från att kriga och administrera ”oppositionskontrollerade områden” i Syrien tillsammans med al-Qaidaextremister.

Låt oss granska svaret från biståndsministern Lövins statssekreterare. Först till frågan om hur regeringen ser på det svenska stödet till Syrian Recovery Trust Fund, SRTF, som uppgick till 40 miljoner kronor 2013 och ytterligare 16 miljoner i november 2015.

”SRTF:s insatser syftar till att minska lidande och förse befolkningen i oppositionskontrollerade områden med grundläggande samhällstjänster.”

Så svarar Ulrika Modéer apropå hur den nuvarande regeringen ser på denna biståndsfond.

Men detta är bara en del av sanningen. I den diskussion som fördes på ett möte i Paris i januari 2013 inför upprättandet av detta biståndsorgan sägs tydligt att syftet inte bara är humanitärt utan också politiskt.

UD-dokument visar att SRTF upprättades för att stärka det bristfälliga folkliga förtroendet för den syriska oppositionskoalitionen. Baktanken var att om syrierna mottog bistånd i oppositionens namn så skulle de också börja stödja den.

Men var det verkligen meningen att stärka krafter som på marken fördrev folk, som vandaliserade bostäder och ökade lidandet för civilbefolkningen?

Av den anledningen ville vi veta hur regeringen ser på det som hände i den lilla gränstaden Kessab (eller Kassab) i nordvästra Syrien våren 2014. Det är väl dokumenterat att väpnade grupper, inklusive al-Qaidagruppen Jabhat al-Nusra, gick över gränsen från Turkiet. Kessabs 2000 i huvudsak kristna armeniska invånare flydde då söderut till den regeringskontrollerade staden Latakia.

Det är också dokumenterat genom vittnesmål från flyktingar och av journalister som bevakar området att de fundamentalistiska krigarna dödade, plundrade och vandaliserade. Dessutom kidnappades en grupp äldre invånare som vägrade fly.

När vi ställer frågan till Sveriges regering om hur de ser på att den svenskstödda

oppositionskoalitionen deltog i detta övergrepp blir svaret följande:

”Det är inte vår bild att oppositionskoalitionen deltog i fördrivningen av civilbefolkningen från Kessab.”

Att det är fullständigt fel är inte svårt att bevisa. I början av april spred oppositions-presidenten Ahmad Jarba bilder på Twitter när han besökte den ”befriade” staden Kessab. Bilderna visades i många medier i väst. Jarba var samtidigt styrelseordförande i biståndsfonden SRTF som förfogade över de svenska biståndsmiljonerna.

Jarba reste in via Turkiet tillsammans med oppositionens väpnade styrkor, Fria syriska armén, FSA. Naturligtvis hade han inte kunnat röra sig i regionen om det inte skett i samförstånd med de betydligt starkare al-Qaidaextremisterna.

Jarba själv talade i detta fall om befriarna som ”vi”, det vill säga han gjorde ingen skillnad mellan FSA och al-Qaida. En månad efter besöket Kessab sade han rakt ut i ett meddelande som spreds via Syriska oppositionskoalitionens officiella Twitterkonto att ”vi befriade” Kessabregionen från Assad utan att döda någon. De Kessabor som flytt till armeniska kyrkan i Latakia säger något helt annat. Likaså visar bilder från staden efter de väpnade grupperns uttåg på stor förstörelse av bostäder och kyrkor.

Att som Sveriges regering blunda för oppositionens roll framstår som absurt.

Lika absurt blir svaret på följdfrågan om oppositionens samröre med al-Qaida.

”Den syriska oppositionskoalitionen är en politisk organisation i exil och har inget att göra med den militära, al-Qaida-affilierade organisationen Jabhat al-Nusra.”

Oppositionen är inte i mer exil än att de reser in i ”befriade områden” i samarbete med al-Qaida. Banden mellan dem har hela tiden funnits och finns överallt i ”oppositions-kontrollerat” område.

Ahmad Jarbas efterträdare som oppositions-president, Khaled Khoja, erkände detta på en presskonferens i FN-högkvarteret i New York 29 april 2015. Khoja talade om en ”taktisk allians” mellan oppositionens styrkor och Jabhat al-Nusra apropå att ”oppositionella” då ”befriat” staden Idlib och delar av provinsen med samma namn.

Sveriges Syriensändebud Niklas Kebbon sade till Proletären i juni förra året att det är självklart att oppositionskoalitionen har kontakt med Jabhat al-Nusra. Det är ju de som kontrollerar områdena där SRTF:s bistånd används.

Till saken hör att FN:s säkerhetsråd stämplar Jabhat al-Nusra som en terrorgrupp i klass med Islamiska staten, IS. Alla stater är skyldiga att motarbeta dessa.

I svaret från biståndsministerns statssekreterare framhålls avslutningsvis att det handlar om humanitär hjälp från Sverige. Ulrika Modéer skriver:

”Lika lite som att kritisera FN-hjälpen till regimkontrollerade områden för att den skulle stödja Assad-regimen är det rimligt att fördöma hjälp till människor i oppositionskontrollerade områden för att vara stöd till terrorister.”

Naturligtvis behöver den hårt plågade syriska befolkning som finns kvar i icke regeringskontrollerade områden också få hjälp utifrån.

Den syriska regeringen betalar till exempel ut löner till offentliganställda i oppositionskontrollerade områden för att dessa fortsatt ska få en inkomst.

Problemet med det svenska stödet är att det på samma gång utgör ett politiskt stöd till krafter som anser det vara riktigt att alliera sig med al-Qaidaextremister som Jabhat al-Nusra.

Det är ett stöd till krafter som i ”sina” områden infört sharialagstiftning och gjort sig skyldiga till lika brutala handlingar som Islamiska staten.

Det är ett stöd till krafter som fördriver och plundrar, spränger infrastruktur i luften och attackerar civila mål som universitet och busstationer – samtidigt som de drar nytta av svenskt bistånd i de egna områdena.

Sveriges agerande i konflikten är inte lika illa som exempelvis Frankrikes, som underblåst kriget med direkta vapenleveranser, eller Saudiarabiens, som finansierat terroristernas verksamhet.

Men Sverige är likväl medskyldig till den oerhörda katastrof som drabbat Syrien och dess folk.

Biståndsministern: "De har inget med al-Qaida att göra"

Patrik Paulov

Proletären 7/4 2016

Efter avslöjandet om svenskt bistånd till al-Qaidas allierade i Syrien ställde Proletären tre frågor till regeringen. Biståndsminister Isabella Lövin (MP) svarar här genom statssekreterare Ulrika Modéer.

Nedanstående frågor sändes till den rödgröna regeringen 23 september 2015. Flera påståtningar gjordes under hösten. En första omgång svar på frågorna kom 29 februari 2016. Svaren publiceras här i sin helhet.

1. Jag skulle vilja veta hur S-MP-regeringen ser på Sveriges inblandning i biståndsprojektet Syrian Recovery Trust Fund, ett engagemang som inleddes under den borgerliga regeringen.

”SRTF:s insatser syftar till att minska lidande och förse befolkningen i oppositionskontrollerade områden med grundläggande samhällstjänster. Genom SRTF har givare kunnat kanalisera stöd för att finansiera prioriterade projekt såsom tillgång på vatten, hälsa, utbildning och matsäkerhet. Ett antal givare har hittills bidragit till finansieringen av fonden: Tyskland, Förenade Arabemiraten, Norge, Danmark, Finland, Sverige, Italien, Frankrike, Europeiska Unionen, USA, Japan, Kuwait och Storbritannien. Den tyska statliga utvecklingsbanken KfW har etablerat mekanismen.

Stödet till SRTF kompletterar det MR/demokrati-stöd Sverige ger för framför allt stärkande av det syriska civilsamhället och kvinnliga nätverk, samt det långt mer omfattande stöd som vi ger till FN:s humanitära hjälpinsatser i Syrien. FN-insatserna utgår från regimkontrollerade Damaskus och hindras i stor utsträckning att nå oppositionskontrollerat område.”

2. Hur ser ni på att syriska oppositionskoalitionen efter att biståndsfonden upprättades bland mycket annat deltagit i fördrivningen av 2000 syrier från staden Kessab i samarbete med al-Qaidagruppern Jabhat al-Nusra?

”Det är inte vår bild att oppositionskoalitionen deltog i fördrivningen av civilbefolkningen från Kassab.”

3. Hur ser ni på att Sverige och andra länder fortsätter att stödja syriska oppositionskoalitionen trots att dess ledare öppet erkänner att man har en taktisk allians med Jabhat al-Nusra? al-Qaidagruppern al-Nusra har av FN:s säkerhetsråd i upprepade resolutioner stämplats som en terroristorganisation i samma kategori som Islamiska staten (IS) och som medlemsländerna är skyldiga att motarbeta.

”Sverige ser den syriska oppositionskoalitionen som en, men långt ifrån den enda, företrädare för den syriska oppositionen. Vi fortsätter att gentemot dem, liksom i förhållande till andra oppositionsgrupperingar vi har kontakt med, framhålla nödvändigheten av en politisk lösning och vikten av att oppositionen samlas och fortsätter att samordna sig för att fortsatt kunna utgöra en part i såna förhandlingar.”

Eftersom ovanstående inte besvarar den tredje frågan försökte vi på nytt med följande fråga. Svar kom den 4 mars.

4. Det som är kärnan i kritiken och den viktiga frågeställningen, hur regeringen ser på att en organisation Sverige stödjer samtidigt har en allians med det terroriststämplade Jabhat al-Nusra, svarar ni inte på. Skulle vara tacksam för en kort kommentar till detta.

”Den syriska oppositionskoalitionen är en politisk organisation i exil och har inget att göra med den militära, al-Qaida-affilierade organisationen Jabhat al-Nusra. Lika lite som att kritisera FN-hjälpen till regimkontrollerade områden för att den skulle stödja Assad-regimen är det rimligt att fördöma hjälp till människor i oppositionskontrollerade områden för att vara stöd till terrorister.”